

[Kirkeministeren.]

anledning. Derefter tog biskop Erik Jensens vennesind overhånd over hans biskoppelige eftertanke. Ganske vist lagde ingen af de to biskopper sagen principielt op, og godt var det, for ingen kunne hindre Helga Jensen i at komme, om hun havde ønsket det. Sagen blev så udspillet på det såkaldt menneskelige plan: venneråd, henstillinger og biskoppelige ønsker, ønsker, der kun skulle opfattes som ordrer, hvis præsten selv skønnede, at et biskoppeligt ønske er en ordre. Forstå det, hvem der kan. Men alt dette hensatte hjælpepræsten i en vanskelig situation. Hun var lige kommet hjem fra rejse, og havde tiden ikke været så knap, tror jeg, at biskopper, præster og menighedsråd i fællesskab havde fundet en løsning til mindre skade for kirkens almindelige omdømme. Helga Jensen valgte i forvirringen og under det venskabelige pres at følge vennerådet, men samtidig kunne eller ville hun ikke hindre, at også andre nu demonstrerede ved at blive borte. Det må imidlertid slås fast, at det var hende selv, der gav afkald på at udøve den selvfølgelig ret, hun havde til at komme til stede. Hun er uantastelig i den fulde udøvelse af alle sit embedes forpligtelser og rettigheder, så længe hun overholder kirkens orden.

I alt dette er der ingen kirkeministeriel sag, men der foreligger en henvendelse fra menighedsrådet i Skive, og det er også det, der interesserer det ærede medlem. Man ønsker foranstaltninger truffet til at sikre mod gentagelser af det, der er sket. Hertil er der imidlertid at sige, at det er en ubrydelig rettesnor for folkekirkens administration, at det må være kirkens egne folk, der varetager dens indre liv. Det tilkommer og påhviler derfor de to biskopper at se til, at sømmelighed og orden hersker i menighederne i deres stifter og fælles ansvarsområde. Den kirkelige frihedslovgivning og kirkens ritualbestemmelser gør det ikke vanskeligt at undgå situationer som den, vi her har oplevet. Jeg er også overbevist om, at kun et sammenstød af uheldige omstændigheder forklarer, at det gik, som det gik. Jeg er endnu mere sikker på, at noget lignende ikke vil gentage sig ved den kommende kirkeindvielse, hvor Helga Jensen selvfølgelig har ret til at møde og møde i

ornat på lige fod med de andre præster. Al frihed rummer en risiko, men vor kirkelige frihedslovgivning forudsætter for at fungere blot et minimum af skønsomhed og omtanke. Ingen demokratisk lovgivning kan hindre mennesker i at være menneskelige på godt og ondt, heldigvis. Her er det imidlertid ikke en kirkeministers opgave at skønne over eller udtale sig om, hvorvidt en biskops handlemåde er mere eller mindre menneskelig, for slet ikke at sige kristelig tiltalende, men kun at drage omsorg for, at loven overholdes. Og loven er som sagt ikke blevet krænket i denne lille, det indrømmer jeg, triste affære.

Helge Larsen: Jeg takker den højtærede kirkeminister for dette svar, der jo klarer en del problemer; der står imidlertid et enkelt tilbage, om hvilket jeg vil tillade mig at stille den højtærede minister et tillægsspørgsmål.

Den højtærede minister nævnte, at jeg skulle have specialiseret mig i biskoppers adfærd. Det var en ganske morsom bemærkning og fremsat med megen kirkeministeriel elegance. Jeg vil imidlertid gøre opmærksom på, at hvis der i denne forbindelse er tale om specialitet, er det en specialitet hos nogle biskopper i retning af at tillægge bispeembedet en dominerende betydning, som jeg ikke kan godtage og derfor vender mig imod. Jeg interesserer mig kun lidt for biskoppers adfærdsmønster, men des mere for det, jeg anser for menighedernes ret. Menigheden og dens ret må være det primære, biskoppen og hans synspunkter det sekundære.

Trods den højtærede ministers svar nærer jeg en forventning og en forvisning om, at ministeren og jeg ikke er så langt fra at være enige på dette punkt. Når forholdet så yderligere er det, som begivenheden i Skive viste, at en menigheds ønsker kan kollidere med en biskops opfattelse til trods for den lovgivning, vi har, og som vi mente kunne gøre ret og skel til begge sider, melder spørgsmålet sig, om ikke lovgivningen bør yderligere udbygges og klargøres. Jeg tillader mig derfor at stille det tillægsspørgsmål til den højtærede minister, om ministeren vil overveje en ændring i bispefrihedsloven, således at en biskop, der er fritaget